

ἀριστεροῦ ὤμου τῆς πρὸ αὐτῆς. Τελευταία πασῶν μορφῆ γυναικεία ἐν κατατομῇ πρὸς τὰ ἀριστερὰ περιβεβλημένη μέχρι τοῦ λαιμοῦ ὑπὸ τοῦ ἱματίου ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἔχει τὰς γείρας, φαινομένης τῆς ἀριστερᾶς ὑπ' αὐτὸ φερομένης ἐπισθεν ἐπὶ τῆς ὁσφύος, στηρίζεται ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ποδός, ἐν ᾧ ὁ δεξιὸς ἐλαφρῶς διασταυρούμενος προσέξχει.

Ἐπὶ τῆς πλευρᾶς ταύτης ὑπάρχουσιν ἔτι πολλὰ μέρη κεκαλυμμένα ὑπὸ γώματος συμπαγῶς ἐπικαθημένου μετὰ μικρῶν λίθων ἐπικεκολλημένων, φέρει δὲ καθ' ὅλην τὴν ἐπιφάνειαν σημεῖα βλάβης ἐλαφρᾶς ὑπὸ διερχομένου ἄλλοτε ἄνωθεν αὐτοῦ ὕδατος βυακός τινος, οὗ ἡ ἄμμος ἔχει ἐπικολληθῆ ἐπ' αὐτοῦ.

Τὰ ἐπὶ τοῦ γέισου τῆς πλευρᾶς ταύτης γράμματα, ἀσφαλίζοντα τὸ ὄνομα τοῦ Ἑρμοῦ δεικνύουσι καὶ τὸν σκοπὸν τοῦ ὄλου μαρμάρου. Τὰ γράμματα εἶνε τάδε :

ΕΡΜΗ ΚΑΙ ΝΥΜΦΑΙΣ ΙΝΑ ΑΞΟΙ

ἔξ ὧν κάλλιστα δηλοῦται ὁ λόγος τῆς ἰδρύσεως τῆς πλακῆς ταύτης.

★

Τὸ ἀνάγλυφον λοιπὸν τοῦτο εἶνε ἀναθηματικὸν εἰς Ἑρμῆ καὶ Νύμφας φέρον ἐπὶ τῆς κυρίας οὐτοῦ ὄψεως παράστασιν σχετιζομένην πρὸς τὸν Ἑχέλον ἀπὸ τοῦ ὁποίου, ὡς γνωστὸν, τὸ ὄνομα τῶν Ἑχελιδῶν, δήμου ἢ τόπου τῆς Ἀττικῆς ἐξῶθεν τοῦ Πειραιῶς, μεταξὺ τούτου καὶ τοῦ τετρακώμου Ἑρακλείου (« Ἑχελος » ἤ ῥως παρὰ Ἀθηναίους τιμώμενος καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς Ἑχελίδαί, ἀπὸ τοῦ κειμένου ἔλους ἐν τῷ τόπῳ, ἐν ᾧ ἴδρυται τὸ τοῦ Ἑχέλου ἄγαλμα) κατὰ τὸ Μ. Ἐτυμολογικόν, « Ἑχελίδαί, δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀπὸ Ἑχέλου ἤ ῥως, οὗτος δ' ἀπὸ Ἑλους τόπου μεταξὺ ὄντος Πειραιῶς καὶ τοῦ τετρακώμου Ἑρακλείου, ἐν ᾧ τοὺς γυμνικοὺς ἀγῶνας ἐτίθεισαν τοῖς Παναθηναίοις » κατὰ Στέφανον τὸν Βυζάντιον. Διὰ τοῦ ἀναγλύφου τούτου, ὅπερ πλὴν τῆς ἄλλης καλλιτεχνικῆς αὐτοῦ σημασίας, ἔχει καὶ σπουδαιότεραν, ἔνεκα τοῦ ἀναφερομένου ὀνόματος τοῦ Ἑχέλου καὶ τῆς θέσεως, ἐν ἣ εὐρέθη, τὴν τοπογραφικὴν, τὴν ἀμέσως πρὸς τὴν γῶραν αὐτὴν σχετιζομένην, ἴσως δοθῆ, καὶ πρέπει νὰ δοθῆ ἀφορμὴ νὰ γνωσθῶσι κάλλιον τὰ τῶν Ἑχελιδῶν, τῶν ἀπὸ Ἑχέλου οὕτω καλουμένων, οἵτινες μέχρι τοῦδε οὐχί εἰς ὠρισμένον ἐτίθεντο σημεῖον, ὑπὸ δὲ τοῦ τελευταίου τοπογράφου Μιχαήλ φερ καὶ ἐντελῶς ἀλλαχού εἰς θέσιν μακρὰν ἀπέχουσαν τῆς θέσεως ἐν ἣ ἀνευρέθη τὸ μάρμαρον. Τὰ περισσότερα θὰ δεῖξῃ ἡ ἔρευνα περὶ τὴν θέσιν ταύτην, ἔξ ἧς καὶ τὰ τοῦ δήμου ἢ τόπου τούτου τῆς Ἀττικῆς θὰ καθορισθῶσι, καὶ τὰ τοῦ σχετιζομένου πρὸς αὐτὸν τετρακώμου Ἑρακλείου, ἀλλὰ καὶ τὰ τῆς θέσεως ἐν ἣ τοὺς γυμνικοὺς ἐτίθεισαν ἀγῶνας τοῖς Παναθηναίοις. Διότι πλὴν τοῦ εὐρήματος τούτου ἐν τῇ αὐτῇ θέσει ἀνευρέθησαν καὶ ἄλλα ἔχην προφανέστατα δηλοῦντα τὴν ἐκεῖ ὑπαρξίν ἀρχαίου συνοικισμού, ἧτοι φρέαρ παλαιὸν ἐπενδεδυμένον πηλίνῳ ἐπενδύματι τοὺς τοίχους, καὶ θραύσματα πηλίνων ἀγγείων, καὶ δύο ἐπιτύμβιοι κιονίσκοι μὴ ἐξαχθέντες ἔτι τῶν γωμάτων, εὐθὺς δ' ὑπὲρ τῆν θέσιν ἐν ἣ κατέκειτο τὸ ἀνάγλυφον θεμέλια τοίχου ἀπὸ Β. πρὸς Ν. διευθυνομένου, ὁ ὁποῖος πολὺ πιθανὸν εἶνε ὅτι ἀπετέλει τὰ θεμέλια τῆς βάζσεως, ἐφ' ἧς τὸ ἀνάγλυφον.

Ἐν Πειραιεῖ τῇ 15ῃ Ἰουνίου 1893.

ΙΑΚ. Χ. ΔΡΑΓΑΤΗΣ

ΑΝΑ ΤΟ ΑΣΤΥ

Ἐχομεν τὰ πρωτόλεια τῆς ἐφετεινῆς θεατρικῆς παραγωγῆς ἢ ὁποῖα προκηρύσσεται ἀρκετὰ πλουσία, τοῦλάχιστον κατὰ τὴν ποσότητα καὶ τὴν ποιότητα. Ἐν τῷ « Παραδείσῳ » ἐδιδάχθη ἡ μονόπρακτος κωμῆδιὰ Μεταξὺ μας ἐκ συνεργασίας γραφεῖσα ὑπὸ δύο νεαρῶν δραματικῶν συγγραφέων, τῶν ὁποίων καὶ ἄλλα ἔργα ἐνεφανίσθησαν ἀπὸ τῆς σκηνῆς. Δὲν ἐπέτυχεν ὁμως. Καὶ ἐγέλασε μὲν ὁ πολὺς κόσμος μὲ τινὰ χονδρῶσιν, ἀλλὰ γενικῶς ἡ ὑπόθεσις ἐκρίθη ἄσπειρος, ἀπρεπής, ἀνήθικος, μὴ σωζομένη ὑπ' ἀρκετῆς εὐφυΐας, οὔτε ἔχουσα κανένα σκοπὸν κοινωνικόν, ἢ ἀπλῶς τοῦλάχιστον καλλιτεχνικόν. Μετ' ὀλίγας ἡμέρας εἰς τὸ θέατρον τῆς « Ὀμονοίας » ἀνεβιβάσθη ἄλλο ἔργον τοῦ ἐτέρου τῶν συγγραφέων τοῦ Μεταξὺ μας. Εἶνε κωμειδύλλιον δίπρακτον τοῦτο, ἐπιγραφόμενον Τὸ Κωμειδύλλιον. Ἐχει μίαν ἢ δύο σκηνὰς μὲ τὰς ὁποίας εἴμπορεῖ κανεὶς νὰ γελάσῃ καὶ ἄλλας τόσας εὐφυολογίας ἄλλα τὸ σύνολον εἶνε κάτι τι τερατώδες, φάρσα τοῦ χειρότερου εἶδους, ἀτεχνος καὶ παιδαριώδης, τὴν ὁποίαν δὲν καθιστᾷ ἀνεκτὴν τοῦλάχιστον οὔτε μουσικῆ τῆς προκοπῆς, τραγουδάκια εὐχαρίστως ἀκούσιμα ὅπως ἄλλων κωμειδύλλιων.

Ἐκ τῶν πρωτολείων τῆς θεατρικῆς παραγωγῆς δὲν εἴμθα εὐχαριστημένοι. Ἄς ἴδωμεν κατὰ πόσον θά μας εὐχαριστήσουν τὰ κατόπιν.

✦

Ἐκ τῶν ξένων δραμάτων ἀνεβιβάσθη ὑπὸ τοῦ θιάσου τῆς κυρίας Παρασκευοπούλου ἡ Φρύνη τοῦ Καστελθεκίου. Ἄλλη ἀποτυχία καὶ αὕτη. Τὸ ἔργον τοῦ ἰταλοῦ δραματικοῦ εἶνε ἀπλῶς θεαματικόν, μεθ' ὅλα δὲ τὰ ἐξῶδα καὶ τὴν φιλοτιμίαν τῶν διευθυντῶν, τὸ πτωχὸν θερινὸν θέατρον δὲν ἐδυνήθη νὰ ανταποκριθῆ εἰς τὸν σκοπὸν καὶ νὰ παρουσιάσῃ πιστῆν, εὐπρόσωπον τὴν ἀναπαράστασιν ἐκείνην τοῦ ἀρχαίου βίου. Ἐννοεῖται ὅτι εἰς τὴν γενικὴν ἐντύπωσιν τίποτε μέγα δὲν προσέθεσαν ἢ ὑπόκρισις τῆς κυρίας Παρασκευοπούλου, τὴν ὁποίαν ὅταν ἐβλεπέ τις τόσον ὠραίαν καὶ πλαστικὴν ὡς Φρύνην, ἐλυπεῖτο ὅτι δὲν εἶχε ρόλον νὰ παίξῃ ἀνάλογον τῆς ἱκανότητός της καὶ τῆς τέχνης της. Τί κρῖμα! νὰ ὑπάρχουν τόσα ὠραία ἔργα ξένα, ὁ κόσμος νὰ διψᾷ ἀπόλαυσιν, καὶ ἡ κυρία Παρασκευοπούλου, ἡ μὲν σχεδὸν ἱκανὴ νὰ τῷ τὴν παράσχῃ, νὰ παρουσιάζεται ὡς Φρύνη τοῦ Καστελθεκίου! Ἴδου τί σημαίνει νὰ μὴ ὑπάρχῃ διεύθυνσις.

✦

Ἀπὸ τῆς παρελθούσης Κυριακῆς τὸ Ἄστυ, ἡ γνωστὴ εἰκονογραφημένη ἐφημερίς, μέχρι τοῦδε καθ' ἐσπέραν ἐκδιδομένη, ἐξεδόθη πρωϊνὴ καὶ εἰς μέγα σχῆμα. Διατηρεῖ τὴν αὐτὴν κομψότητα καὶ εἰς τὸν τύπον καὶ εἰς τὴν οὐσίαν, δὲν ἀπορρίπτει δ' ἀκόμη, μὲ ὅλην τοῦ πολιτικοῦ ἀγῶνος τὴν σοβαρότητα, τοῦ εὐ-

τραπέλου, τοῦ φαιδροῦ, τοῦ χαρίεντος τὴν περιβολήν, ὑπὸ τὴν ὁποίαν ἀνέκαθεν ἐσυνειθίσαμεν τὸ ἀπτικώτατον φύλλον. Καί ὅτι, μᾶς ἐνδιαφέρει περισσότερο—ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν νέου εἰδικοῦ συντάκτου, ἀνακαινίζεται τὸ φιλολογικὸν μέρος τοῦ φύλλου, ἐκτὸς τῶν ἄλλων καὶ δι' ἐπιφυλλίδος καθημερινῆς, δι' ἧς θὰ παρακολουθῆται ἡ φιλολογικὴ καὶ καλλιτεχνικὴ κίνησις ἢ τε ἡμετέρα καὶ ἢ ξένη.

Ἄς ὁμολογήσωμεν ὅτι αἱ πρόοδοι τοῦ τύπου, αἱ ὕλικαι τοῦλάχιστον, εἶνε μεγάλαι κατὰ τὴν τελευταίαν πενταετίαν. Μετὰ τὸ Ἄστν, ἰδοὺ ἡ Παλιγγενεσία ἐγκαινίζουσα διπλὴν καθημερινὴν ἔκδοσιν, μίαν πρωϊνὴν καὶ ἄλλην ἑσπερινήν, ἰδοὺ καὶ ἡ Ἀκρόπολις προβαίνουσα εἰς τὴν ἔκδοσιν ἑσπερινοῦ φύλλου αὐτοτελοῦς καὶ ὅπως ἀπὸ τοῦ πρωϊνοῦ ἀνεξαρτήτου. Τὸ κοινὸν δὲν εἴμπορεῖ νὰ παραπονεθῆ ὅτι ἡ δημοσιογραφία του δὲν παρακολουθεῖ κατὰ πόδας τὰ γινόμενα. Ἐκάστη ὥρα—ἐπιλέγει τὸ Ἄστν—ἔχει πλέον καὶ τὸν ιστοριογράφον τῆς!

Ἐπανήλθεν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, ὅπου ἐφιλοξενήθη παρὰ τῷ κυρίῳ Παύλῳ Στεφάνοβιχ Σκυλίτση, ὁ κ. Γ. Σουρῆς μετὰ τῆς κυρίας Σουρῆ. Οἱ Ἀθηναῖοι ἐπανεῖδον μετὰ χαρᾶς τὸν συντάκτην τοῦ Ρωμηοῦ, τῆς προσφιλοῦς ἑμμέτρου ἐφημερίδος, τῆς ὁποίας τὸσον ἐπαίσθητὴ εἶνε ἡ παρατεινομένη ἐκλειψις. Ὁ κ. Σουρῆς ἐγκατεστάθη εἰς τὴν ἐν Φαλήρῳ οἰκίαν του, ὅπου θὰ διέλθῃ τὸ θέρος.

Οἱ Καιροὶ διηγούνται τὸ ἐξῆς κωμικοτραγικόν, συμβάν πρὸ τιῶν ἡμερῶν: Τέσσαρες γυναῖκες περιπατοῦσαι ἐν τῷ περιβόλῳ τοῦ Ζαππείου, συνήτησαν τὸν σύζυγον μίᾳ ἐξ αὐτῶν συνομιλοῦντα μετὰ τινος προσώπου, περὶ οὗ εἶκασαν ὅτι εἶναι τὸ ἀντικείμενον τῆς λατρείας του. Ἡ ἐκμανεῖσα ζηλοτυπία προὐκάλεσε τοσοῦτον φοβερὰν ἔκρηξιν τῶν σιελογόνων ἀδένων, ὥστε αὐτοστιγμῆι ὑπὸ τὰ προϊόντα αὐτῶν κατεκλύφθη ἡ τρυφερά δυάς, ἧτις ὑπὸ τοὺς καγχασμοὺς τῶν θεωμένων ἐπίδασα ἀμάξις ἀνεχώρησε.

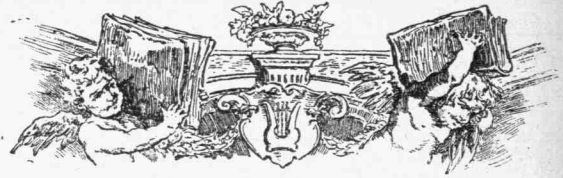
Χθὲς τὴν ἑσπέραν, καθ' ἣν ὥραν ἐδίδετο ἡ τροφὴ μετὰ τὴν συνήθη παράστασιν εἰς τὰ θηρία τοῦ κ. Μοντενέγγρου, ἐκ τοῦ σιδηροῦ ὄργάνου δι' οὗ προσεφέρετο τὸ κρέας μίᾳ τίγρις ἀφήρπασεν ἀθαιρέτως ἐν τεμάχιον. Εἷς τῶν θηριοδαμαστῶν ἐξοργισθεὶς διότι κακοσυνειθίζον τὰ ζῶα κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ἐκτύπησε τὸν κρατοῦντα τὸ κρέας παίδα καὶ τὸν ἐτραυμάτισε κατὰ τὸν πόδα δι' ἐγχειριδίου οὐχὶ πολὺ ἐλαφρώς. Ἐνεκεν τούτου παρενέβη ἡ ἀστυνομία καὶ ὠδήγησε τὸν δαμαστήν εἰς τὴν ἀστυνομίαν. Καθ' ἣν ὥραν ἐξήρχετο οὗτος τοῦ θηριοτροφείου εἷς μικρὸς λούστρος τοῦ ἐφώναξ:

— Βρὲ κουτέ, δὲν ἔμπαινες στὸ κλουδί τῶν λιονταριῶν νὰ μὴ σὲ πιάσουν ποτέ!

Ἡ σύζυγος: Ἄπ' ὅλα ὅσα θὰ ἰδοῦμε στὴν Ἐκθεσί τοῦ Σιχάγου, ποῖο θὰ εἶνε, νομίζεις, τὸ μεγαλύτερον καὶ τὸ περιεργότερον;

Ἡ σύζυγος (μετὰ τινα σκέψιν): Ὁ λογαριασμὸς τοῦ ξενοδόχου μας!

ΧΡΟΝΙΚΑ

Φιλολογικά

Κατὰ τὴν γενομένην πρὸ μικροῦ γενικὴν συνεδρίασιν τοῦ ἐν Λονδίῳ Ἑλληνικοῦ Συλλόγου, ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ καθηγητοῦ Ζέπ. ἀνεγνώσθη κατὰ πρότον ἡ γενικὴ ἔκθεσις περὶ τῶν ἐν Μεγαλοπόλει ἀνασκαφῶν. Εἶτα ὁ γραμματεὺς ἐξέδωκε τὴν οικονομικὴν κατάστασιν τῆς Ἑταιρείας, ἧς τὰ μὲν ἔσοδα ἀνήλθον εἰς 878 λίρας στεολίνας, τὰ δὲ ἔξοδα εἰς 858. Τέλος δὲ ὁ ἐταῖρος Θ. Βέντ διηγῆθη τὰς ἐν Ἀβουσιναίᾳ γενομένας ὑπ' αὐτοῦ ἀνακαλύψεις, ἐξ ὧν καταδεικνύεται πόσον ἐπέδρασεν ὁ ἑλληνισμὸς εἰς τὴν ἀφαστῶσαν ἐκείνην γῶραν.

— Ἐξεδόθη περατωθὲν εἰς ἴδιον τόμον ὁ Δόντωρ Πασκάλ τοῦ Ζολᾶ, τὸ τελευταῖον μυθιστόρημα τῆς σειρᾶς τῶν Ρουγκῶν Μακκάρ.

— Ὁ Αἰμίλιος Δεσαδέλ ἐξέδοτο ἐν Παρισίαις ὑπὸ τὸν τίτλον *Λαμαρτίνος* δίτομον μελέτην περὶ τοῦ βίου καὶ τῶν ἔργων τοῦ ποιητοῦ τῶν *Μελετῶν* καὶ τοῦ συγγραφέως τῆς *Ἱστορίας τῶν Γερονδίωνων*. Κρίνεται ὡς ἀποδίδουσα δικαιοσύνην εἰς τὸν πολλάκις παραγνωρισθέντα καὶ ἀδικηθέντα ποιητὴν.

— Ὑπὸ τὸν τίτλον *Un scrupule* ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ Παύλου Βουρζέ νέον μυθιστόρημα. Εἶνε ἡ ἱστορία νεοῦ ἀδελφῆς ἐταίρας διατηρηθείσης ἀγνῆς μέχρι τέλους τῆ ἐνεργεία τοῦ ἐραστοῦ τῆς ἀδελφῆς τῆς, ἀσώτου ἀλλ' ὄχι κατὰ βάθος διεφθαρμένου.

— Ὑπὸ τοῦ Παύλου Μαργκερίτ ἐξεδόθη διήγημα ἐπιγραφόμενον *Ma Grande*. Εἶνε ἡ τρυφερὰ καὶ συγκινητικὴ ἱστορία ἀδελφῆς μεγαλητέρας ἀφασιωθείσης εἰς τὸν μικρὸν τῆς ἀδελφῶν, μετὰ τὸν θάνατον τῆς μητρός των.

Ἐπιστημονικά

Ἐκ τοῦ καθηγητῆς Ρυτιμέγερ ἐδημοσίευσεν ἐσχάτως ἐν τῇ ἑλθετικῇ *Γεωλογικῇ Ἐπιθεωρήσει* ἄρθρον πολλοῦ ἐνδιαφέροντος περὶ διαφόρων προκατακλυσμαζίων μαστοφόρων εὐρεθέντων εἰς τὰ περίχωρα τοῦ Μπάλ καὶ ἀλλαχῶ.

— Ὁ ἄγγλος ἀστρονόμος Πίκεριγκ ἐδημοσίευσεν ἐν τῷ περιοδικῷ *Ἀστρονομία καὶ Ἀστροφυσικὴ* μελέτην περὶ τῶν διαφόρων ἀποχωρήσεων τοῦ πλανήτου Ἄρεως. Πρὸς ἀποφυγὴν τῶν ἐκ τῆς ἐπιτροπῆς τῆς ἀτμοσφαιρας λαθῶν, ὁ Πίκεριγκ λαμβάνει ὡς ὄρους συγκρίσεως διάφορα γήινα ἀντικείμενα, ὡς ἐκ τῶν προσφύλαξιν δὲ τούτων αἱ παρατηρήσεις του κρίνονται πολλῆς προσοχῆς ἄξιαι ὑπὸ τῶν ἀστρονόμων.

— Ἐν *Yorkshire* τῆς Ἀγγλίας ὁ καθηγητῆς Hummel ἐποιήσατο διὰλέξιν περιεργωτάτην περὶ τῶν διαφόρων μέσων τὰ ὁποῖα μεταχειρίζονται πρὸς βαφῆν διάφοροι πρωτογενεῖς λαοί, ὡς οἱ Τιμάναι, οἱ Μένδαι, οἱ Μάοροι κτλ.

— Ἐν τῇ γαλλικῇ Ἐκαδημίᾳ τῶν Ἐπιστημῶν ὁ κ. Ἀρσονδάλ παρουσίασε διαφόρους αὐτοῦ παρατηρήσεις περὶ τῆς ζωῆς τῶν νεύρων καὶ τῶν μυῶν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ζώου. Διὰ συσκευῆς εὐαίσθητοτάτης ἐφευρεθείσης ὑπ' αὐτοῦ, τοῦ μνοφάνου, ὁ Ἀρσονδάλ καταδεικνύει ὅτι δέκα ὅλας ὥρας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ζώου τὰ μὲν νεῦρα ἐξακολουθοῦν νὰ μεταβιβάζουν ἡλεκτρικὰ ρεύματα. οἱ δὲ μῦς νὰ εἶνε ἐπιλεκτικοὶ συστολῆς, τοῦτο δ' ἐννοεῖ λέγων ζωὴν τῶν μυῶν καὶ τῶν νεύρων.

Θεατρικά

Μετὰ μὲγάλης ἐπιτυχίας παρεστάθη ἐν Παρισίαις ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ Ἐλευθέρου Θεάτρου τὸ κοινωνικὸν ὄραμα τοῦ γερμανοῦ Χάουπτμαν *Οἱ Ὑφάνται*, πραγματευόμενον τὸ φλέγον ἐργατικὸν ζήτημα.